

Rosa Luxemburg (1916)

Hundpolitik

3. *Internationalen utgör tyngdpunkten för proletarietets klassorganisation ...*

4. *Plikten att verkställa internationalens beslut går före alla andra organisationsplikter...*

Det omöjliga har skett. Riksdagen, de borgerliga partierna och den officiella socialdemokratiska fraktionen har ådragit sig ändå mer smälek än förut. Det föreföll, som om detta oförläppliga parlament, denna ädla församling, redan hade åstadkommit vad som var möjligt i fråga om politisk självförnedring, i fråga om att prisge den mest elementära politiska anständighet, som om det omöjligt skulle kunna sjunka djupare. Men långt ifrån: i sin behandling av fallet Liebknecht har riksdag, borgerlig majoritet och socialdemokratisk fraktionsmajoritet vida överträffat sin egen infama nedrighet.

Liebknecht greps av polisens hantlangare medan han fullgjorde sin plikt som internationell socialist och deltog i förstamajdemonstrationen, och överlämnades sedan till militär domstol. Liebknecht är riksdagsman, han är för att kunna utöva sin tjänst som folkrepresentant befriad från militärtjänst, och är alltså under riksdagens session ingen soldat, utan en folkrepresentant. Det hade varit riksdagens mest elementära plikt att skydda honom mot den militära rättvisans klor liksom mot varje slag av politisk förföljelse. Varje parlament betraktar det som sin självklara plikt att skydda sina medlemmar för regeringens myndigheter. Och här har det oerhörda, det exempellösa i alla parlaments historia inträffat: Riksdagen har själv utlämnat en av sina medlemmar till militärdomstolen!

Några dagar senare följde farsens andra akt: Samma riksdag vägrade att skydda sina medlemmar mot brutala våldstakter, sådana som de som förövades mot Liebknecht, då han den 8 april ville kritiskt belysa tricket med det senaste tyska krigslånet! Och de mest rabiata gaphalsarna vid detta parlamentariska självmord var just de frisinnade. Eugen Richter, reaktionens stövelputsare vid tiden för hungertulltarifferna, har fått värdiga efterföljare. Med ropet "landsförräderi" störtar sig Hubrich och Müller-Meiningen över var och en, som bestiger talarstolen i riksdagen för att utsätta regeringen för kritik. Med ropet "landsförräderi" utlämnar Payer och Liesching folkrepresentationens immunitet åt militärsablarna. Oertel och Heydebrand har inget kvar att säga efter detta liberala skrikande. Och den socialdemokratiska majoritetsfraktionen? Den yttrade inte en enda stavelse mot detta. "Uthållighetspolitikerna", Scheidemann och kompani, anser ju själva, att alla som håller på socialdemokratins principer och bekämpar folkmordet, är landsförrädare.

Landsförräderi! Landsförräderi!

Förstamajfirandet är landsförräderi! Kritik mot krigslånet – landsförräderi! Internationell solidaritet – landsförräderi! Klasskamp – landsförräderi! Strejker för att höja hungerlönerna – landsförräderi! Offentlig diskussion av ockret med livsmedel – landsförräderi! Klagorop från hungrande kvinnor utanför affärerna – landsförräderi! Det som har sagts tusentals gånger i socialdemokratiska tidningar, på socialdemokratiska väljarsammankomster, i socialdemokratiska riksdagstal, det är i dag landsförräderi. Hela socialdemokratins femtioåriga verksamhet, som riktade sig mot krig, militarism, klassherravälde, klassolidaritet, nationell enighet och fosterländska floskler, är landsförräderi!

Payer, Liesching och Hubrich, David, Landsberg och Scheidemann har överträffat alla statsåklagare, kommit alla polismästare på skam och gjort ett stackars värnlöst barn av salig Tessendorf. Tänk om dessa karlar hade handhaft Bismarcks socialistlag! De hade satt samtliga socialdemokratiska riksdagsmän och redaktörer på tukthus, och de hade ställt vår August Bebel och vår gamle Liebknecht under galgen! Scheidemannfolket kostade på. sig komedin

att formellt inlämna en petition om Liebknechts immunitet, men de grundade den på påståendet, att Liebknechts kamp ju inte var farlig, eftersom det tyska folket med sin kadaverlydnad inte längre kan bli oroat! I riksdagskommissionen sade ”socialdemokraten” David med syftning på Karl Liebknecht: En hund som skäller, bit inte!

För att riktigt kunna svara på all denna nedrighet i riksdagen, inte advokatoriskt, inte formalistiskt, utan socialistiskt, för att inte debattera, inte argumentera, utan brännmärka det föraktliga packet som en hop folkförrädare skulle vi behöva just – Liebknecht!

Men svaret skall de få av proletarietets massor, av det hungrande, förtryckta, som kanonmat missbrukade folket. Och den socialdemokratiska majoritetstalarens ord om ”hundar” skall inte heller bli bortglömda.

En hund är den, som slickar stövlarna på den härskare, som i årtal sparkat honom.

En hund är den, som iförd belägringstillståndets munkorg glatt viftar svans och blickar herrarna i militärdiktaturen i ögonen, allt medan han ödmjukt gnäller om nåd.

En hund är den, som skäller på en fängslad, frånvarande person och sålunda tjänstgör som apportör åt de för stunden makthavande.

En hund är den, som på regeringens kommando avsvärjer sig hela sitt partis förflutna, allt, som varit honom heligt under ett helt liv, för att spotta på det och trampa det i smutsen.

Hundar är och förblir David, Landsberg och kompani. Och de kommer säkert att få sin välförtjänta spark av den tyska arbetarklassen, när uppgörelsens stund kommer.

Affären Liebknecht – både Liebknechts exempel och nedrigheterna från riksdagen och fraktionsmajoriteten – har avsevärt bidragit till att denna dag skall gry så snart som möjligt och åstadkomma ett grundligt och gott arbete. Ty nu måste det stå klart för varje man och varje kvinna i vårt folk: detta parlament, denna föraktliga slavhord, från Payer till David, är dömda och förkastade inför världshistoriens domstol. Endast massornas egen handlingskraft, endast deras djärva initiativ, endast eftertrycklig klasskampaktion på hela linjen kan leda fram till att det blir slut på folkorden, på militärdiktaturen, på folkets långsamma sväldöd.

Och detta kan massorna åstadkomma endast när de lärt att som Liebknecht sätta in hela sitt jag i kampen för den internationella socialismens ideal, när de inte endast sjunger, utan även bevisar i handling:

”Vi räknar inte fiendens tal,
ej heller farorna alla ...”

När de med hundratusende stämmor, ja med miljoner stämmor i hela riket höjer Liebknechts rop:

*Ned med kriget!
Proletärer i alla länder, förenen eder!*

Illegalt flygblad från Spartakusförbundet, sommaren 1916.